

opusdei.org

List Preláta (september 2015)

V liste na september vysvetľuje Mons. Javier Echevarría vzťah medzi Krížom a radosťou. Okrem toho nás povzbudzuje, aby sme sa nasledujúcich mesiacoch viac modlili za rodinu.

14.09.2015

Moji milovaní, nech Pán ochraňuje moje dcéry a mojich synov!

Píšem vám po tom, čo mám za sebou cestu do Dominikánskej republiky, na

Trinidad a Tobago a do Kolumbie, a predtým, než sa vydám na cestu do Torreciudad na kňazské svätenie mojich troch synov, pridružených Prelatúry a na Mariánsky deň rodín. Predovšetkým sa s vami chcem podeliť o svoju radosť a vďačnosť Pánovi za hojné duchovné plody, ktoré som mohol na tejto svojej ceste vidieť: veľa som sa toho naučil a denne som na vás myslel. Keď som pozoroval apoštolskú prácu v týchto krajinách, myslel som na to, že ide o plody toho skryť sa a zmiznúť, tej myšlienky sv. Josemaríu, už od počiatku, a tých modlitieb s pevnou a vytrvalou vierou za tých, ktorí mali prísť neskôr. Je vidieť, ako Boh na príhovor Preblahoslavenej Panny Márie a nášho Otca podporoval – a teraz tiež – expanziu Diela.

Obracajme sa viac na Pannu Máriu v období Mariánskeho roka, ktorý je ešte pred nami. Počas tohto mesiaca zintenzívňime modlitbu kvôli

Svetovému stretnutiu rodín, ktoré sa uskutoční vo Filadelfii s účasťou pápeža, a tiež kvôli podujatiam v Torreciudad teraz, 5. septembra. Pozývam vás, aby ste sa osobitným spôsobom utiekali o príhovor najdrahšieho dona Álvara: 15. septembra, na sviatok Sedembolestnej Panny Márie, zakúsime vďačnosť za ďalšie výročie jeho zvolenia za nástupcu nášho Otca. Je logické, aby sme sa opierali o jeho príhovor tiež preto, že s veľkým účinkom podporoval apoštolát v kruhu rodiny.

V mesiaci september vám chcem pripomenúť dva kardinálne body kresťanskej existencie, ktoré sú navzájom neoddeliteľne spojené a musia v našich osobných životoch zapustiť korene: Kríž a radosť. Hlboká radosť nie je možná bez toho, aby bola zakorenená v Ježišovom vydaní sa na drevo Kríža. Tak to ukazuje liturgia teraz, štrnásteho,

prostredníctvom sviatku Povýšenia svätého Kríža, ktorý nám pripomína naplnenie slov nášho Pána: *A ja, až budem vyzdvihnutý od zeme, všetkých pritiahnem k sebe.*[1].

Práve v deň tohto sviatku v roku 1938 si sv. Josemaría poznamenal: ***Poprosil som Pána zo všetkých síl svojej duše, aby mi dal milosť povýšiť svätý Kríž v mojich schopnostiach a v mojich zmysloch...Nový život! Nová pečať: aby sa potvrdila autenticita môjho poslania...Josemaría, na Kríž! – Uvidíme, uvidíme***[2]. Spojení s touto prosbou nášho Otca k Bohu, prosme úprimne Pána, aby nám udelil milosť poriadne vyzdvihnúť svätý Kríž v našej duši a v našom tele, v našich schopnostiach a zmysloch, a to bez strachu!, pretože byť blízko Kríža – s Kristom na Kríži, ako opakoval sv. Josemaría – napĺňa človeka pokojom a vyrovnanosťou, aj keď sa spočiatku možno trochu staviame na odpor.

Vtedy príde veľmi vhod spomenúť si na ten bod z Cesty: **Želáš si to, Pane? ...Aj ja si to želám!**[3].

Usilujme sa odovzdávať túto túžbu ďalej svojimi ústami aj svojím konaním, tým, že budeme milovať obeť aj vtedy, keď príde nečakane, a aktívne ju budeme vyhľadávať v maličkostiach každého dňa: **In lætítia, nulla dies sine cruce;** Pane, nechceme, aby ubehol jediný deň bez Kríža, vždy v radosti a pokoji.

Uvažujeme, ako dôkladne sa snažíme preniknúť do tejto skutočnosti. Vo chvíľach, keď sa naše ja búri a vidíme nutnosť zapierať sa, doťahujeme to s radosťou do konca? Chápeme, že tento prístup, nevyhnutný k tomu, aby sme kvôli Bohu slúžili druhým, je bezpečným znakom opravdivej lásky? Rozumieme tomu, že na to, aby sme nasledovali Ježiša zblízka, je potrebné ísť ďalej a prekonávať

všetky prejavy prílišného myslenia na seba samého?

Aby Dielo prišlo na svet, Duch Svätý viedol nášho Otca – tak ako si praje viesť nás – cestami umŕtvovania a pokánia. Nekladme obmedzenia týmto Božím požiadavkám.

Vyprosujme si milosť, aby sme sa nechali pripodobniť ukrižovanému Kristovi, čo je cesta k dosiahnutiu opravdivého šťastia. Preto sa teba i seba pýtam: Milujeme Kríž? hľadáme ho v okolnostiach nášho všedného života? Snažíme sa podnieť nadprirodzenú radosť, keď Ježiš prechádza okolo nás a žiada od nás nejakú obeť, dokážeme sa prispôbiť tomu, čo nám navrhuje v našom živote zbožnosti, v práci, v bratskom živote.

Je dôležité, aby sme tieto úvahy aplikovali nielen na svoje osobné konanie, ale aj v kruhu rodiny, v domovoch pridružených a

supernumerárov, v prostrediach, kde väčšinou prebývame. Spolužitie s druhými ľuďmi ponúka mnohé príležitosti obrúsiť hrany nášho charakteru, našej osobnosti.

Nehovorím o drobných nezhodách – nevyhnutných pri blízkom spolužití – ktoré občas môžu nastať, ale napravia sa tým, že sa ospravedlníme. Hovorím o hlbších zraneniach, ktoré môžu v prostredí rodiny vzniknúť.

Svätý Otec nás upozorňuje na nebezpečenstvo, ktoré leží často na počiatku úpadku prostredia rodiny. **Ak sa tieto doteraz napravitel'né zranenia prehliadajú, zhoršujú sa a stanú sa neprístojnosciami, zlostou a pohrdaním. A v tomto bode sa môžu stať hlbokými roztržkami, ktoré manžela a manželku rozdelia, a primajú ich hľadať porozumenie, podporu a útechu inde. Často však táto**

„podpora“ nemá na mysli dobro rodiny[4].

Liek na to, aby tieto situácie nezdegenerovali na temer nezahojiteľné rany, je s Božou milosťou na dosah ruky. Pápež to opakoval pri rôznych príležitostiach, keď pripomenul tri slová: **môžem?, ďakujem, prepáč[5].**

Vedieť o veci poprosiť, bez nadmerných požiadaviek, bez netrpezlivosti, je dobrou vakcínou prevencie voči potýčkam, nielen medzi manželmi, ale tiež vo vzťahu s deťmi a ďalšími členmi rodiny. Existuje ľudové príslovie, ktoré nám pripomína, že *s náprstkom medu dosiahneš viac, než so sudom octu.* Okrem toho máme mať na pamäti, že všetko v našom živote nesie podpis nezaslúženého obdarovania; nezaslúžili sme si život ani rodinu, v ktorej sme vyrástli, ani prirodzené obdarovania ani nadprirodzene

prijaté dary... Preto je namieste dávať najavo vďačnosť. Ako sa len vzťahy medzi ľuďmi uľahčia, keď dokážeme úprimne vyjadriť vďačnosť, a to trebárs aj za nejakú maličkosť, ktorá je ale výrazom skutočnej lásky, veľkorysej ochoty slúžiť! A keď urobíme chybu – v dôsledku sebeckva, nezdvorilosti, necitlivosti –, požiadame o prepáčenie, čo neznamená žiadne poníženie, ale skôr naopak to svedčí o veľkosti ducha.

Veľmi ďakujem Bohu za to, že sme sa v Diele od nášho Otca tomuto duchu naučili. **Je potrebné strčiť si svoju povahu do vrečka – hovorieval – a z lásky k Ježišovi Kristovi sa usmiať a spríjemňovať život tým, ktorých máme nablízku[6].** A manželom – je to rada, ktorú môžeme aplikovať aj na ostatné medziludské vzťahy – hovorieval: ***Pretože sme ľudskí tvorovia, je možné sa niekedy pohádať, ale trochu. A potom majú***

obaja priznať, že nesú vinu, a navzájom si povedať: odpusť mi! a poriadne sa objasť...A ide sa ďalej! Ale nech je potom vidieť, že sa dlhý čas spolu nehádáte[7].

Vraciam sa na začiatok týchto riadkov. Je potrebné byť mužmi a ženami viery. U mnohých ľudí sa občas zdá, že im chýbajú základy, a preto potrebujú naučiť sa milovať Kríž. Táto situácie nás nemá odradiť. Aj keď pracujeme v nejakom zapadnutom kúte, aj keď sa sotva hýbeme z miesta, pamätajme na to, že naše úsilie povýšiť Krista v našich zmysloch a schopnostiach, v našej duši a v našom tele, má nepredstaviteľný dosah: pretože je to On, ktorý oživí tento náš svet a použije k tomu tieto úbohé nástroje, ktorými je každý z nás. Nenechávajme túto prácu len tak ležať, dcéry a synovia moji. Nadišla chvíľa – ako hovorieval náš Otec – pristupovať denne ku Krížu a

dôrazne prosiť o to, o čo nášho Pána často žiadal sv. Josemaría, keď bozkával kríž: **Pane, zostúp z kríža, nastal čas, aby som naň vystúpil ja.**

Kiežby nás často napadlo: čo by teraz urobil Ježiš? Ako by sa odovzdal? Som presvedčený, že sa náš malý kríž, tvoj a môj, ktorý vezmeme s odhodlaním, s radosťou, šťastní nad týmto objavom, stane liekom na rany dnešného sveta. Nie je tu ani tieň pesimizmu: spolu s Kristom lačnieme po tom, aby sme dali zakúsiť Boha tým, ktorí sú od neho ďaleko. Tak prispejeme k zlepšeniu spoločnosti a k náprave inštitúcie rodiny, ako o to s takou dôverou prosíme Preblahoslavenú Pannu Máriu, zvlášť teraz, 8. septembra, keď si pripomíname jej narodenie.

So všetkou láskou vás žehná

váš Otec

+ Javier

Pamplona, 1. septembra 2015.

[1] *Jn* 12,32.

[2] Sv. Josemaría, *Osobné poznámky* (Apuntes íntimos), č. 1587 (14-IX-1938); vo Vázquez de Prada, A., „El Fundador del Opus Dei“, II, str. 321.

[3] Sv. Josemaría, *Cesta*, č. 762.

[4] Pápež František, Príhovor pri generálnej audiencii, 24-VI-2015.

[5] Por. Pápež František, Príhovor pri generálnej audiencii, 13-V-2015.

[6] Sv. Josemaría, *Poznámky z rodinného stretnutia*, 4-VI-1974.

[7] *Tamtiež*.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/article/list-prelata-
september-2015/](https://opusdei.org/sk-sk/article/list-prelata-september-2015/) (26.03.2025)